

Františkovo slovo

č.14

Papeži Františkovi není cizí lidová zbožnost

Papež: Cesta do Emmauz je symbolem naší cesty víry

Papež: Samolibý kněz Božímu lidu nesvědčí

Papež: Církev není univerzitou náboženství, nýbrž lidem, který svědčí o Ježíši Kristu

Papež: Duch nás vybavuje vnímavostí ke Svému hlasu

Mons. Tomasi uvedl počty kněží potrestaných církví za sexuální delikty

Papež: Nelze evangelizovat bez dialogu

Papež František: ekumenismus mučednictví je mocným voláním k jednotě

Papež František: Církev je svatá navzdory našim hříchům

K ředitelům Papežských misijních děl: udržujte brány církve otevřené pro všechny

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papeži Františkovi není cizí lidová zbožnost

Vatikán. Papež František má svého světce, na kterého je spolehnutí. Pod sošku svatého Josefa v Domu svaté Marty vkládá lístečky s prosbou o přímluvu v naléhavých záležitostech. V komentáři pro internetový magazín *Vatican Insider* to prozradil italský vatikanista Andrea Tornielli.

Svatý otec chová hlubokou úctu k sv. Josefu. Hned vedle vstupu do papežského pokoje č. 201 je na jedné ze dvou dřevěných komod soška Mariina snoubence, pod níž ukládá vlastnoručně psané lístečky s prosbou o zvláštní milosti. Latinskoamerický řezbář zachytil sv. Josefa ve spánku, s odkazem na známou evangelijní epizodu, v níž Ježíšův adoptivní otec dostává z nebes varování před nebezpečím, které hrozí Dítěti. Jde o jeden z mála předmětů, které si František nechal přivést z Argentiny.

„Svatý otec zadává sv. Josefovi spoustu úkolů. Úcta k Ježíšovu adoptivnímu otci se přenesla na všechny, kdo se pohybují kolem Františkovy rezidence, včetně švýcarských gardistů,“ píše Tornielli. Sv. Josef doprovází papeže Bergoglia od mládí. Počínaje patrociniem farnosti, v níž vyrůstal a kde se rozhodl pro kněžství, byl „San José“ životním průvodcem současného papeže. Také jeho pontifikát byl slavnostně zahájen právě v jeho svátek, 19. března 2013. 5. července 2013 papež oficiálně světil celý Vatikánský stát ochraně sv. Josefa a archanděla Michaela.

Krátce po nástupu na Petrův Stolec prý papež vysvětloval jednomu ze svých spolupracovníků: „Víš s těmihle truhláři musíš mít trpělivost: slíbí ti, že budou se zakázkou hotoví za dva týdny, a pak jim to trvá třeba měsíc. Ale udělají to – a pracují dobře! Jen musíš mít trpělivost...“

Papež: Cesta do Emauz je symbolem naší cesty víry

Vatikán. Na náměstí sv. Petra se dnes sešlo na 70 tisíc lidí, aby si vyslechli promluvu, kterou se Petrův nástupce obrací k věřícím každou neděli přesně v poledne. Mimo jiné řekl:

„Cesta do Emauz je symbolem naší cesty víry: Písmo a eucharistie jsou nezbytnými prvky setkání s Pánem. Také často přicházíme na nedělní mši se svými starostmi, těžkostmi a zklamáními. Život nás někdy zraní a my přicházíme smutní do svých „Emauz“ a obracíme se zády k Božímu plánu. Vzdalujeme se Bohu. Liturgie Slova se nás však ujme, Ježíš vysvětlí Písmo, zažehne v našich srdcích plamen víry a naděje a ve svatém přijímání nám dodá sílu. Slovo Boží a eucharistie. Každý den čteme úryvek evangelia. Dobře si pamatujte: denně čtete evangelium a v neděli přistupujete k přijímání, abyste přijali Ježíše. Tak se to stalo emauzským učedníkům. Přijali Slovo, účastnili se lámání chleba a namísto sklíčenosti a porážky, jež pociťovali, byli naplněni radostí. Drazí bratři a sestry, Boží Slovo a eucharistie nás vždy naplní radostí. Dobře si to pamatujte! Jsi-li zarmoucen, vezmi si Boží Slovo! Jsi-li na dně, chop se Božího Slova, jdi na nedělní mši a přistup k přijímání, abys měl účast na Ježíšově tajemství! Boží Slovo a eucharistie nás naplňují radostí.“

Po **hlavní promluvě** pak papež obrátil pozornost k některým aktuálním událostem:

„Rád bych vás vybídnul k tomu, abyste svěřili Matce Boží situaci na Ukrajině, kde nepolevuje napětí. Situace je vážná. Spolu s vámi prosím za oběti těchto dní a modlím se, aby Pán upokojil srdce všech a vnuknul jim city bratrství.“

Kromě Ukrajiny poukázal také přírodní pohromu v Afghánistánu:

„Modleme se také za ty, kteří zahynuli v důsledku masivního sesuvu půdy, ke kterému došlo před dvěma dny v Afghánistánu. Všemohoucí Bůh, který zná jméno každého z nich, kéž všechny přijme do svého pokoje a přeživším daruje sílu jít dál za podpory těch, kteří snaží jim ulevit v jejich utrpení.“

Potom papež pozdravil také italské Sdružení Meter, které již dvacet let účinně potírá sexuální zneužívání dětí, zvláště ty jeho formy páchané prostřednictvím internetu. Velkou část dnešního poledního setkání věřících se Svatým otcem tvořili účastníci každoročního pochodu Pro život a povzbudil je k další práci na tomto poli.

5.5.2014

Papež: Samolibý kněz Božímu lidu nesvědčí

Vatikán. „V církvi jsou lidé, kteří následují Ježíše ze samolibosti, žízň po moci a penězích“ – konstatoval papež František v dnešní homilii v kapli Domu sv. Marty a prosil: „Ať nám Pán udělí milost následovat Jež pouze z lásky.“

Papež si vzdal podnět z dnešního evangelia (Jan 6,22-29), ve kterém Ježíš vytknul lidem, že Jež hledají jenom proto, že se nasýtí rozmnoženými chleby a rybami. Papež vyzval, abychom si položili otázku, zda následujeme Pána z lásky nebo pro nějakou výhodu. „Všichni jsme hříšníci – poznamenal – a vždycky se někde vyskytne nějaká zistnost, od které musí být následování Ježíše očištěno. Vnitřně musíme usilovat o to, abychom Jež následovali jenom z lásky. **Ježíš naznačuje tři postoje, které při Jeho následování a při hledání Boha nedělají dobrotu. Prvním je samolibost.** Týká se zvláště oné honorace, oněch „vůdců“, kteří udělují almužnu nebo se postí, aby byli vidět:

„Tito vůdcové chtěli být viděni. Líbilo se jim naparování, řečeno přesněji, a počínali si jako pávi. Takoví byli. A Ježíš říká: »Ne, ne. Takto to nelze. Samolibost není dobrá.« Někdy si také tak trochu počínáme. Necháváme se vidět, jsme ješitní. Samolibost je nebezpečná, protože nás okamžitě strhává k domýšlivosti a pýše, kde všechno končí. Kladu si tedy otázku: Jak já následuji Ježíše? Dobré skutky, které konám, dělám ve skrytu anebo se rád nechávám vidět?“

„Myslím také na nás, na pastýře – řekl papež – protože „samolibý pastýř Božímu lidu nedělá dobře. Může to být kněz či biskup, ale pokud je samolibý, nenásleduje Ježíše. **Další věc, kterou Ježíš vytýká těm, kdo jež následují, je chtivost moci,**“ dodal papež.

„Někteří Ježíše sice následují, ale trochu, a ne zcela vědomě či bezděčně, touží po moci. Zřejmým případem byl Jan a Jakub, Zebedeovi synové, kteří chtěli po Ježíši, aby je učinil v budoucím království premiérem a místopředsedou. I v církvi jsou šplhouni! Mnozí takoví postávají u dveří církve... »Pokud se ti to líbí, jdi na sever a věnuj se alpinismu, to je zdravější, ale nechod' šplhat do církve.« Ježíš kárá takovéto šplhouny, kteří jsou chtiví moci.“

„Teprve po seslání Ducha svatého – pokračoval papež – se učedníci změnili. Tento hřích však v našem křesťanském životě trvá a je užitečné klást si otázku: jak následuji Ježíše já? Jen kvůli Němu, a také až na kříž? Anebo jsem chtivý moci a používám tak trochu církev, křesťanskou obec, farnost či diecézi, abych požíval nějakou moc? **Třetí věc, která nás vzdaluje od pravých úmyslů - zdůraznil papež - jsou peníze:**

„Existují takoví, kteří následují Ježíše pro peníze a s penězi; chtějí aby ekonomicky profitovala farnost, diecéze, křesťanská obec, nemocnice, kolej... Pomysleme na prvotní obec, která toto pokušení měla. Na Šimona, Ananiáše a Safiru... Toto pokušení existovalo od začátku a poznali jsme mnohé dobré katolíky, dobré křesťany, přátele, dobrodince církve, nositele různých vyznamenání, kteří, jak se ukázalo později, uzavírali poněkud nejasné obchody, byli podnikateli, kteří mnoho vydělávali! Prezentovali se jako dobrodinci církve, ale dostávali mnoho peněz a ne vždy čistých peněz.“

„Prosme Pána o milost – uzavíral papež dnešní ranní homilii – aby nám Duch svatý umožnil následovat Pána - a jenom Jeho - se správným úmyslem, bez samolibosti, bez touhy po moci a bez touhy po penězích.“

Papež: Církev není univerzitou náboženství, nýbrž lidem, který svědčí o Ježíši Kristu

Vatikán. Křesťan, který nevydává svědectví, stává se neplodným – řekl papež František při dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Ve své homilii mluvil o mučednictví sv. Štěpána, které podává první liturgické čtení (Sk 6,8-15). Církev, řekl Svatý otec, „není univerzita náboženství, nýbrž lid, který jde za Ježíšem, a jedině tak je plodná, je matkou.“

„Štěpánovo mučednictví je otiskem Ježíšova mučednictví,“ řekl papež František o prvním mučedníkovi církve. Také on, stejně jako Ježíš, narazil na „žárlivost vůdců, kteří jej chtěli odstranit. Také proti němu stojí falešní svědci a soud s ním probíhá poněkud narychlo. Štěpán jim vytýká, že odporují Duchu svatému, podobně jako jim to řekl Ježíš. Tito lidé – poznamenal papež – však nebyli klidní. Neměli ve svém srdci pokoj, nýbrž nenávist. Proto je rozzuřila Štěpánova řeč. A tuto nenávist zasel do jejich srdcí ďábel. Je to démonická nenávist ke Kristu,“ řekl papež František.

Tato nenávist ďábla, který si dělal, co chtěl, při Umučení Ježíše Krista, se nyní vybíjí na Štěpánovi – pokračoval papež. **„V mučednictví je zřetelně vidět boj mezi Bohem a démonem.“** Avšak na druhé straně Ježíš řekl svým učedníkům, že se mají radovat, budou-li pronásledováni pro Jeho jméno. „Být pronásledován, být mučedníkem, dát život pro Ježíše je jedno z blahoslavenství. Proto,“ dodal papež, „démon nemůže vidět svatost církve či svatost člověka, aniž by něco podnikl. Činí to i se Štěpánem, který však stejně jako Ježíš umírá a odpouští“.

*„Mučednictví je překlad řeckého slova, které znamená svědectví. Můžeme tak říci, že křesťanova cesta vede skrze svědectví, v Ježíšových slépejích, aby Mu vydal svědectví a častokrát toto svědectví vyústí položením vlastního života. **Je nepochopitelný křesťan, který není svědkem a nevydává svědectví.** My nejsme nějakým náboženstvím idejí, pouhou teologií, krásných věcí a příkázání. Nikoli. Jsme lidem, který následuje Ježíše Krista a vydává svědectví, ale chce vydat svědectví o Ježíši Kristu, které někdy vyvrcholí položením života.“*

Zabitím Štěpána, čteme ve Skutcích apoštolů, „vypuklo násilné pronásledování Jeruzalémské církve. Pronásledovatelé, řekl papež František, se cítili silní a podněcoval je v tom démon. Křesťané se proto rozptýlili po celém Judsku a Samařsku. Pronásledování, podotkl dále, způsobilo, že odešli daleko, hlásali tam evangelium a dosvědčovali Ježíše, čímž se začalo uskutečňovat misijní poslání církve. Mnozí se obrátili, když je slyšeli. Jeden z církevních otců, pokračoval papež, to popsal tak, že „krev mučedníků je semenem nových křesťanů. Svým svědectvím hlásají víru.“

*„Svědectví jak v každodenním životě, tak v obtížích a také v pronásledování, včetně smrti, je vždycky plodné. Církev je plodná a je matkou, když dosvědčuje Ježíše Krista. Jakmile se však církev uzavře do sebe a považuje se za jakousi »univerzitu náboženství« mající spoustu krásných idejí, chrámů, muzeí a skvostů, avšak nevydává svědectví, stane se neplodnou. Křesťan zrovna tak. **Křesťan, který nevydává svědectví, zůstane neplodným a nedává život, který dostal od Ježíše Krista.**“*

Štěpán, byl plný Ducha svatého a bez přítomnosti Ducha svatého v nás nelze svědčit – pokračoval papež. „V těžkých chvílích, kdy musíme volit správnou cestu a říci »ne« k mnoha věcem, které nás možná svádějí,“ povzbuzoval Petrův nástupce, **„je zde prosba k Duchu svatému. On nám dává sílu ubírat se cestou svědectví.“**

„Přemýšlíme-li dnes o těchto dvou obrazech – Štěpánovi, který umírá; lidu a křesťanech, kteří jsou na útěku do všech stran kvůli pronásledování, položme si otázku: jaké je moje svědectví? Jsem křesťanem, který svědčí o Ježíši anebo jsem jen řádným členem určitého spolku? Jsem plodný tím, že vydávám svědectví, anebo neplodný, protože nejsem schopen nechat se Duchem svatým posunout vpřed ve svém křesťanském povolání?“

Papež: Duch nás vybavuje vnímavostí ke Svému hlasu

Vatikán. 50 tisíc lidí přišlo dnes dopoledne na Svatopetrské náměstí, aby si vyslechli pravidelnou papežovu středeční katechezi. Petrův nástupce pokračoval v cyklu věnovaném **darům Ducha svatého**. Na dnešní generální audienci hovořil o třetím z nich, **daru rady**, a mimo jiné řekl.

*„Rada je tedy dar, kterým Duch svatý uschopňuje naše svědomí učinit konkrétní rozhodnutí ve společenství s Bohem podle Ježíšovy logiky a Jeho evangelia. Takto nám Duch svatý dává vnitřně růst, umožňuje nám růst pozitivně a ve společenství a pomáhá nám nepropadnout egoismu a vlastnímu způsobu vidění věcí. Duch nám tak pomáhá růst a také vidět ve sdílení. Podstatnou podmínkou uchování tohoto daru je modlitba. K tématu modlitby se stále vracíme. Modlitba je velmi důležitá. Modlit se modlitbami, které známe od dětství, ale modlit se také vlastními slovy. Prosit Pána: „**Pomoz mi, Pane, porad' mi, co mám nyní dělat.**“ Modlitbou vytváříme prostor pro příchod Ducha, aby nám v oné chvíli pomohl, poradil v tom, co máme konat. Nikdy nezapomínejme na modlitbu. Nikdo si nevšimne, když se modlíme v autobuse, na ulici; když se modlíme mlčky srdcem. Využijme těchto chvil k modlitbě a modleme, aby nám Duch udělil dar rady.“*

Mons. Tomasi uvedl počty kněží potrestaných církví za sexuální delikty

Ženeva. Diplomatický zástupce Vatikánu, mons. Silvano Tomasi, předložil Výboru OSN, dohlížejícímu na dodržování Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, konkrétní čísla týkající se církevních postihů kněží, kteří se dopustili sexuálních deliktů. Drtivá většina jich byla spáchána mezi lety 1950 až 1990. Svatý stolec v letech 2004-2013 potrestal nejvyšším církevním trestem, tedy propuštěním z duchovenského stavu celkem 848 kněží a dalším 2572 kněžím uložil lehčí církevní tresty. Počty předložené zmíněnému výboru OSN jsou úplnější než ty, které byly předloženy letos v únoru Výboru OSN pro ochranu práv dítěte. **Mons. Tomasi** pro Vatikánský rozhlas vysvětluje:

„Nechceme, aby vznikl dojem, že církev tento problém neřeší nebo se mu snad vyhýbá. Proto bylo nezbytné uvést přesné údaje, z nichž například plyne, že Kongregace pro nauku víry v letech 2004 až 2013 laicizovala 848 kněží, a snaží se tomuto deliktu všemožně čelit a předcházet.“

Počet 3420 kněží, kteří se na světě v letech 1950 – 2013 dopustili sexuálních deliktů a kteří byli postiženi církevními tresty, lze stěží porovnat se skutečným počtem kněží, kteří v uvažovaných letech vykonávali kněžskou službu, protože se mění v důsledku přílivu nových kněží, jejich úmrtí, odchodu z kněžství apod. Znamé jsou pouze údaje celkového počtu kněží působících na světě v daném roce. Poslední takový údaj se týká roku 2011 a říká, že tehdy ve světě působilo 413 418 kněží.

Papež: Nelze evangelizovat bez dialogu

Vatikán. Kdo je v církvi povolán udělovat svátosti, **musí ponechávat místo Boží milosti a nikoli klást překážky byrokratického typu**, řekl papež František v dnešní homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

„Evangelizaci koná Bůh“ – tuto pravdu zdůraznil papež v protikladu k přepjatému byrokratismu, který někdy v církvi může lidem bránit v přístupu k Bohu. Vzor, ke kterému je třeba se vztahovat, představuje apoštol Filip, který v dnešním čtení ze Skutků apoštolů (8, 26-40) vynáší na světlo **tři ryzí křesťanské kvality: poddajnost Duchu, dialog a důvěru v milost**. První vyniká ve chvíli, kdy Duch ukazuje Filipovi, aby přerušil svou činnost a připojil se k vozu, na kterém cestoval z Jeruzaléma do Gazy komoří etiopské královny:

„Filip poslechne. Je poddajný Pánovu volání. Určitě nechal stát spoustu věcí, které chtěl dělat, protože apoštolové se v té době plně věnovali evangelizaci. Nechává všeho a jde. Z toho vidíme, že bez této

poddajnosti Božímu hlasu nemůže nikdo evangelizovat, nikdo nemůže zvěstovat Ježíše Krista, hlásá nanejvýš sebe sama. Bůh povolává a Bůh posílá Filipa na cestu. A Filip jde. Je poddajný.“

Pro Filipa je setkání s etiopským komořím příležitostí ke hlásání evangelia. Tato zvěst, vysvětluje dále František, není však naukou spadlou shůry, vnucenou. Je to dialog, který apoštol začíná až skrupulózním respektováním duchovní vnímavosti toho, s kým mluví a který se v tu chvíli bezvysledně pokouší číst a pochopit úryvek z proroka Izaiáše.

*„Nelze evangelizovat bez dialogu. Nelze, poněvadž musíš začít právě tam, kde se dotýčný člověk nachází. To je velmi důležité. Někdo řekne: »Ale otče, to je velká ztráta času, protože každý má svoje osudy a svoje ideje...« Více času však ztratil Bůh při stvoření světa a učinil jej dobrým! Je třeba ztrácet čas s druhým člověkem, poněvadž Bůh chce, abys mu hlásal evangelium a předal mu tu nejdůležitější zprávu, zprávu o Ježíši. **Ale takovému, jaký je, a ne takovému, jaký má být. Takovému jaký je nyní.**“*

Filipova slova budí v etiopském hodnostáři touhu přijmout křest a jakmile cestou narazí na vodu, stane se tak. Filip udělí Etiopanovi křest, vysvětluje papež, „vloží jej do rukou Božích, do Jeho milosti. A tento hodnostář pak bude sám schopen předávat víru, což nám umožňuje lépe chápat skutečnost, že tím, kdo šíří evangelium, je sám Bůh.“

„Pomysleme na tyto tři momenty evangelizace: poddajnost při hlásání evangelia, tedy konat to, k čemu posílá Bůh. Za druhé dialog s lidmi, tedy začínat tím, kde se nacházejí. A za třetí svěřit se milosti, která je důležitější než veškerá byrokracie, která tomu brání. Pamatujme si. Častokrát jsme my v církvi něčím na způsob firmy, která produkuje překážky, aby lidé nemohli dosáhnout milosti. Kéž nám Pán umožní to chápat.“

Papež František: ekumenismus mučednictví je mocným voláním k jednotě

Vatikán. Papež František přijal na audienci patriarchu arménské pravoslavné církve Karekina II. **Arménská apoštolská církev je nejstarší národní křesťanskou církví, navazující na jedno z prvních křesťanských společenství, které povstalo díky kázání apoštolů Bartoloměje a Tadeáše.**

Karekin II. se stal Katholikiem všech Arménů v roce 1999 jako 132. patriarcha této apoštolské církve. Řím navštívil poprvé v jubilejním roce 2000. O rok později mu Jan Pavel II. opětoval návštěvu v jeho sídelním městě Ečmiadzinu. Karekin II. rovněž osobně vedl arménskou delegaci na pohřbu Jana Pavla II. Posléze dvakrát navštívil papeže Benedikta XVI. (květen 2009, září 2012) a byl přítomen také na inaugurační mši papeže Františka.

Svatý otec ve své promluvě připomněl tato historická setkání a zastavil se zejména u připomínky svědků víry 20. století, které se patriarcha zúčastnil v jubilejním roce:

„Vskutku, počet učedníků, kteří v tragických událostech minulého století prolili krev pro Krista nepochybně převýšil počet mučedníků prvních století. V tomto martyrologiu mají synové arménskému národu čestné místo. Tajemství kříže, tak drahé památce vašeho lid a znázorňované v nádherných kamenných křížích rozestých po všech končinách vaší země, prožilo bezpočet vašich synů jako přímý podíl na kalichu utrpení.“

Toto svědectví nesmí být zapomenuto, pokračoval papež František. Svatost a utrpení křesťanů v posledních desetiletí je zároveň jedinečným a nedocenitelným slovem k jednotě Kristových učedníků. Podobně jako v prvních křesťanských stoletích se krev mučedníků měnila v sémě nových křesťanů, tak dnes rozsévá jednotu:

*„**Ekumenismus utrpení a mučednictví, ekumenismus krve, je mocným voláním k tomu, abychom kráčeli cestou smíření mezi církvemi, s rozhodností a v důvěřivém spolehnutí na působení Ducha. Cítíme povinnost kráčet touto cestou bratrství také jako dluh vděčnosti, který máme vzhledem k utrpení tolika našich bratří, jež je spásné, protože je spojeno s utrpením Kristovým.**“*

Papež v této souvislosti poděkoval patriarchovi Karekinovi II. za podporu ekumenického dialogu.

„Vzývejme Otce, aby nám dal onu jednotu, o níž prosil samotný Ježíš Kristus při poslední večeři (srov. Jan 17, 21). Modleme se jedni za druhé: kéž nás Duch svatý osvítlí a vede k vytouženému dni, v němž budeme moci sdílet eucharistický stůl.“

- řekl papež František v závěru promluvy k delegaci arménské apoštolské církve vedené patriarchou Karekinem II.

9.5.2014

Papež František: Církev je svatá navzdory našim hříchům

Vatikán. Svatí nejsou hrdinové, nýbrž hříšníci následující Ježíše na cestě pokory a kříže.

Právě tak jsou od Něho posvěcováni. Nikdo se totiž nestane svatým sám od sebe.

*„Jak ale může být svatá, když jsme její součástí my všichni? Všichni, jak tu jsme, jsme hříšníci. A Církev je svatá! My jsme hříšníci, a přece ona je svatá. Je snoubenkou Ježíše Krista a On ji miluje. **On ji posvěcuje**, posvěcuje ji každý den svou eucharistickou obětí, protože ji velmi miluje. My jsme hříšníci, avšak jsme ve svaté Církvi. A také my jsme touto příslušností k Církvi posvěcováni, jsme synové Církve a Matka Církev nás posvěcuje svou láskou a svátostmi svého Snoubence.“*

Svatý Pavel se ve svých listech obrací ke „svatým“ – připomíná papež – k nám, kteří jsme hříšníci, leč syny Svaté Církve, posvěcení Ježíšovým Tělem a Krví:

*„V této svaté církvi Pán vybírá některé lidi, aby svatost byla lépe viditelná, aby bylo zřejmé, že je to On, kdo posvěcuje, že nikdo nemůže posvětit sebe same, že není žádný kurz, jehož absolvování by zaručilo svatost, že **být svatým neznamená dělat fakíra** nebo něco v tom stylu.... Ne! Tak to není! Svatost je Ježíšovým darem jeho Církvi, aby bylo zřejmé, že On vybírá lidi, na nichž je jasně vidět, že posvěcuje On.“*

V evangeliu je mnoho různých světců – podotýká papež. Najdeme tam Magdalénu, z níž Ježíš vyhnal sedm démonů, Matouše, který byl zrádcem svého lidu a vybíral peníze pro Římany, je tam Zacheus a mnozí další, na nichž je zřejmé, co je **„prvním pravidlem svatosti**: totiž, aby Kristus rostl a my se umenšovali. To je pravidlo svatosti: naše ponižování, aby Pán mohl růst.“

V této logice Kristus vyvolil Saula, který byl pronásledovatelem církve. „Pán jej však čeká. Čeká na něj a dává mu pocítit svou moc.“ Saul oslepne a poslechne. Ač byl dospělý, začíná se podobat dítěti – a poslouchá! Jeho srdce se proměňuje, nastupuje nový život. Přesto se Pavel nestává hrdinou – vysvětluje papež. On , který hlásal evangelium celému světu „končí život s malou skupinou přátel, tady v Římě.“ „Jednoho rána za ním přijde pár vojáků, odvedou ho pryč a utnou mu hlavu. Jednoduché. Ten velikán, který prošel celý svět, končí takto“ – vykresluje František Pavlův osud – „stále více se umenšuje a umenšuje“. **„Rozdíl mezi hrdiny a světci – dodává - je ve svědectví, v následování Ježíše Krista, jehož cesta je cestou kříže.“** „A mnozí světci končí v takovéto poniženosti. Velcí světci! Vzpomeňme na poslední dny sv. Jana Pavla II. Všichni jsme ho viděli:“

*„Nemohl promluvit! On, velký Boží atlet, velký Boží bojovník končí takto: zničený nemocí, ponižený jako Ježíš. To je cesta svatosti těch, kdo jsou velcí. Ale také cesta naší svatosti. Pokud nedovolíme, aby se naše srdce obrátilo na tuto Ježíšovu cestu – nést každodenní kříž, všední kříž, prostý kříž – a aby Ježíš rostl, pokud se nevydáme touto cestou, nebudeme svatí. Pokud ale na tuto cestu vstoupíme, vydáme všichni svědectví o Ježíši Kristu, který nás tolik miluje. A svědectví o tom, že – ač my jsme hříšníci – **Církev je svatá. Je snoubenkou Ježíše.**“*

K ředitelům Papežských misijních děl: udržujte brány církve otevřené pro všechny

Vatikán. Třetí z dnešních papežských audiencí patřila národním ředitelům Papežských misijních děl a jejich spolupracovníkům, kteří se sjeli na pravidelné setkání organizované Kongregací pro evangelizaci národů:

„Apoštolskou exhortací Evangelii gaudium jsem chtěl vybídnout všechny věřící k novému evangelizačnímu období. Také v naší době je poslání ad gentes hybnou silou a projevem dynamismu Církve. Touha evangelizovat „až do končin země“, dosvědčovaná svatými a velkyrysími misionáři, pomáhá všem komunitám uskutečňovat pastoraci, která je účinná a míří navenek, pomáhá v obnově struktur i aktivit. Misionářské působení je paradigmatem každého díla v Církvi (srov. Evangelii gaudium, 15).

Tato misionářská církev působící v době hlubokých společenských proměn musí být připravena ke konfrontaci s různými kulturami a světonázory, ale především **musí být sama vnitřně proměněna osobním vztahem ke Kristu a kontemplací. Zdrojem obnovy je Kristův Duch**, zdůrazňuje papež.

„On je tím, kdo dává sílu vydat se na misijní cestu i radost z hlásání, aby Kristovo světlo osvítilo ty, kdo je ještě nepoznali nebo je odmítli. Proto se po nás žádá odvaha „dospět na všechny periferie, které potřebují světlo evangelia“ (Evangelii gaudium, 21). Nemohou nás zadržet ani naše slabosti, naše hříchy, ani mnoho jiných překážek kladených svědectví a hlásání evangelia.“

Církev je ze své přirozenosti misionářská a jako taková klade na první místo službu lásky obrácenou ke všem, připomíná papež a vybízí k přednostní péči o chudé, k udržování otevřených bran církve, aby všichni mohli vejít a nalézt útočiště. „Proto se obracím na vás, jako na formátory misijního vědomí místních církví: s trpělivou vytrvalostí pěstujte v lidech misijní spoluzodpovědnost. **Lidí hořících nadšením pro Boží království a ochotných vydat se na cestu evangelizace je nesmírně potřeba**“ – apeloval papež František v závěru promluvy k národním ředitelům Papežských misijních děl.